

Sygn. akt II K 97/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Marcin Kulikowski

Protokolant - I. M.

w obecności Prokuratora Magdaleny Lewandowskiej- Smerd

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach przeciwko

R. L. (L.)

synowi A. i G. z d. Ś.

ur. (...) w R.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 03 lipca 2015r. o godz. 13:35 w T. na ulicy (...) skrzyżowanie z ulicą (...), kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do skrzyżowania, nie zachował szczególnej ostrożności jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem i uderzył w tył stojącego samochodu m-ki M. (...) o nr rej. (...), który przetoczył się i uderzył w stojący przed nim pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...), wskutek czego kierująca pojazdem m-ki M. – K. K. doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia ze skręceniem odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni,

to jest o czyn z art. 177 § 1 kk;

-orzeka-

1. oskarżonego **R. L. (L.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 177§1 kk i za to na mocy art. 177§1kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych;
2. na mocy art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej K. K. nawiązkę w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia;
3. na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty, a na mocy art. 627 kpk obciąża go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 1001,22 (jeden tysiąc jeden, 22/100) złotych.

Sygn. akt II K 97/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2015 roku około godziny 13:35 w T. przy ul. (...) na skrzyżowaniu z ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. Oskarżony R. L. kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) poruszając się ul. (...) od strony centrum T. w kierunku G. dojeżdżając do skrzyżowania z ul. (...) jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad samochodem, nie zachowując szczególnej ostrożności oraz odstępów niezbędnych do uniknięcia zderzenia z poprzedzającym go pojazdem, dostrzegłszy stojące przed nim w ciągu pojazdy mimo podjętej próby hamowania nie zdołał się zatrzymać najjeżdżając na tył samochodu marki M. (...) o nr rej. (...).

W następstwie tego zderzenia kierowany przez K. K. samochód M. (...) przetoczył się uderzając w tył kierowanego przez M. J. pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...).

Wskutek tego wypadku komunikacyjnego kierująca pojazdem marki M. (...) – K. K. doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia ze skręceniem odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. L. (k. 40 zbioru A, 38), zeznania świadka K. K. (k. 4-5 zbioru C, 38-39), zeznania świadka M. J. (k. 1 zbioru C), a także na podstawie dowodów z dokumentów w postaci: protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4), szkicu miejsca zdarzenia drogowego (k. 5), płyty CD z dokumentacją fotograficzną (k. 12), protokołu oględzin pojazdu V. (...) o nr rej. (...) (k. 13-14), protokołu oględzin pojazdu F. (...) o nr rej. (...) (k. 15-16), protokołu oględzin pojazdu M. (...) o nr rej. (...) (k. 17-18), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości K. K. (k. 19), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości R. L. (k. 20), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości M. J. (k. 21), dokumentacji medycznej K. K. (k. 26-30), opinii biegłego lekarza dot. K. K. (k. 32), opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych (k. 50-62).

Oskarżony R. L. (k. 40 zbioru A, 38) nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Oskarżony nie kwestionował, że nie zachował należytej ostrożności i najechał na tył kierowanego przez pokrzywdzoną pojazdu. W swych wyjaśnieniach podniósł natomiast, że w jego ocenie przedmiotowe zdarzenie stanowiło kolizję i nie powinno zostać zakwalifikowane jako wypadek drogowy. Słuchany na rozprawie przytoczył zastrzeżenia co do pozyskanych w sprawie opinii. W zakresie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych wskazał na błąd pisarski, który jednak w ocenie Sądu w żaden sposób nie podważa jej rzetelności. Pozyskana opinia pozostaje pełna, jasna i wiarygodna. W odniesieniu do opinii lekarskiej oskarżony zakwestionował poczynione ustalenia wskazując, że opinia wydana została przez lekarza internistę, a nie chirurga ortopedę. Podobnie jednak do powyższego zarzutu nie sposób się przychylić. Przedmiotowa opinia lekarska nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń, wydana została przez biegłego sądowego. Na marginesie należy zważyć, iż wbrew twierdzeniom oskarżonego opinię sporządził lek. med. J. B. – specjalista medycyny pracy oraz chirurg (k. 32). Przy tym bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy byłoby wskazywane przez R. L. ustalenie, jakich obrażeń pokrzywdzona doznała w wyniku uderzenia jego pojazdu w jej samochód, a jakich w rezultacie późniejszego uderzenia jej pojazdu w samochód m-ki V. (...), skoro obydwa zderzenia spowodowane były wyłącznie zachowaniem oskarżonego.

Sąd nie przychylił się zatem do stanowiska oskarżonego. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, iż przedmiotowe zdarzenie drogowe należy zakwalifikować jako penalizowany w art. 177 § 1 kk wypadek drogowy.

Pokrzywdzona K. K. w swoich zeznaniach opisała okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Jak wskazała, poruszała się DK (...), w pewnym momencie jadące przed nią pojazdy zaczęły zwalniać i się zatrzymywać, gdy także ona stanęła, po chwili poczuła uderzenie z tyłu, a jej samochód siłą uderzenia wjechał jeszcze w stojący przed nią samochód V. (...). Zaznaczyła, iż wskutek przedmiotowych dwóch uderzeń doszło do gwałtownego ruchu jej głowy, przy jednym z nich uderzyła głową w zagłówek. Bezpośrednio po zdarzeniu miała problemy z poruszaniem szyją, a następnie odczuwała coraz silniejsze dolegliwości bólowe kręgosłupa. Przez okres 3-4 miesięcy przyjmowała silne leki przeciwbólowe, obecnie jest w trakcie rehabilitacji, trzy miesiące przebywała na zwolnieniu lekarskim. Pojawiły się u niej także dolegliwości natury neurologicznej, silne bóle głowy, po wypadku miała również problemy natury psychicznej, nerwicę oraz depresję, w lipcu 2015r. zdiagnozowano u niej arytmie

serca. Ponadto wskazała, iż przed wypadkiem pracowała jako konsultant oświatowy, jej praca polegała na wizytach w szkołach, w samochodzie spędzała około 9 godzin dziennie, natomiast po wypadku nie była w stanie tak długo prowadzić, była zmuszona rozwiązać stosunek pracy za porozumieniem stron w grudniu 2015r. (k. 4-5 zbioru C, 38-39).

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej K. K.. Słuchana w sposób spójny przedstawiła okoliczności przedmiotowego wypadku oraz jego skutki dla jej stanu zdrowia. Podniesione przez nią okoliczności znajdują oparcie w całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego.

Także uczestnik przedmiotowego zdarzenia drogowego, kierujący pojazdem m-ki V. (...) świadek M. J. (k. 1 zbioru C) w wiarygodnych zeznaniach opisał jego przebieg. Zdaniem Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania relacji świadka. Przytoczone przezeń okoliczności znajdują oparcie w zeznaniach pokrzywdzonej jak i w wyjaśnieniach oskarżonego.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd w istotnym zakresie oparł się o dowody z dokumentów.

Na podstawie protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4), szkicu z miejsca wypadku drogowego (k. 5), płyty CD z dokumentacją fotograficzną (k. 12) oraz protokołów oględzin pojazdów (k. 13-18) ustalono szereg okoliczności przedmiotowego wypadku komunikacyjnego, w tym miejsce zdarzenia, zakres uszkodzeń pojazdów.

W oparciu o protokoły z przebiegu badań stanu trzeźwości (k. 19-21) ustalono, iż uczestniczący w zdarzeniu drogowym kierujący byli trzeźwi.

Na podstawie dokumentacji medycznej (k. 26-30) oraz opinii lekarskiej (k. 32) ustalono rodzaj oraz charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną K. K. w skutek przedmiotowego wypadku komunikacyjnego.

Opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych mgr inż. T. M. (k. 50-62) pozwoliła potwierdzić przebieg przedmiotowego wypadku, nadto ustalić jego bezpośrednią przyczynę w postaci zachowania oskarżonego R. L., który nie zachował wymaganego odstępów niezbędnego do uniknięcia zderzenia z poprzedzającym go pojazdem. Z opinii tej wynika również, iż pokrzywdzona K. K. swoim zachowaniem nie przyczyniła się do nastąpienia zdarzenia będącego przedmiotem postępowania.

Wiarygodność wszystkich powołanych wyżej dokumentów w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości. Opinia lekarska oraz opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków stanowią dowody jednoznaczne i pełne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Przytoczone dokumenty Sąd przyjął za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Reasumując – Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonego, zeznań słuchanych w sprawie świadków, przy czym istotne znaczenie miały także wskazane dokumenty. Przytoczone dowody są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają, tworząc jednolity obraz stanu faktycznego.

Zebrany w sprawie i wyżej omówiony materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony R. L. w dniu 03 lipca 2015r. o godz. 13:35 w T. na ulicy (...) skrzyżowanie z ulicą (...), kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do skrzyżowania, nie zachował szczególnej ostrożności jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem i uderzył w tył stojącego samochodu m-ki M. (...) o nr rej. (...), który przetoczył się i uderzył w stojący przed nim pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...), wskutek czego kierująca pojazdem m-ki M. – K. K. doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia ze skręceniem odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Okoliczności zdarzenia wskazują, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występkę opisanego w art. 177§1 kk.

Oskarżony jest osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Można mu zarzucić, iż powodując przedmiotowy wypadek komunikacyjny naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, mimo, iż mógł im dochować. Mając to na uwadze Sąd uznał, że oskarżony jest winny przypisanego mu czynu, który popełnił działając nieumyślnie.

Określając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd – zgodnie z treścią art. 115 § 2 kk – wziął pod uwagę umiarkowany stopień naruszenia przepisów o ruchu drogowym oraz zasad bezpieczeństwa przez oskarżonego. Uwzględniono także umiarkowany rozmiar wyrządzonej czynem szkody w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu K. K., nadto nieumyślny charakter przedmiotowego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Przepis art. 177 § 1 kk penalizuje zachowanie sprawcy, który naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest średni uszczerbek na zdrowiu z art. 157 § 1 kk. W świetle niebudzącej wątpliwości opinii biegłego zachowanie oskarżonego R. L. było nieprawidłowe i doprowadziło do przedmiotowego wypadku komunikacyjnego będąc jego bezpośrednią przyczyną. Zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem jest obowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu. Bezsprzecznie gdyby oskarżony w sposób wskazany wyżej właściwy odstęp zachował do przedmiotowej sytuacji w ogóle by nie doszło, wobec powyższego w związku niezachowaniem szczególnej ostrożności oskarżony zbliżając się do skrzyżowania jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem najechał na poprzedzający go pojazd.

Dla przypisania sprawcy wypełnienia znamion występku z art. 177 § 1 kk koniecznym jest ustalenie następstwa w postaci obrażeń ciała innej osoby określonych w treści art. 157 § 1 kk, który przewiduje tzw. średni uszczerbek na zdrowiu. „Stanowi on kategorię dopełniającą, gdyż obejmuje wszystkie inne uszczerbki na zdrowiu, które nie są ani ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu (art. 156 § 1), ani lekkim uszczerbkiem na zdrowiu, którego znamiona określa bliżej art. 157 § 2. [...] Należy przyjąć, że średnim uszczerbkiem na zdrowiu jest naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni [L. T., Komentarz do art. 157 Kodeksu karnego, LEX 2014]. Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż postać przewidzianego w art. 157 § 1 kk średniego uszczerbku na zdrowiu miały bezsprzecznie obrażenia pokrzywdzonej K. K., co potwierdziła zasięgnięta w toku sprawy opinia biegłego sądowego lekarza medycyny (k. 32).

Mimo, iż przepis art. 177 kk przewiduje odpowiedzialność karną niezależnie od charakteru naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, to jednak umyślność lub nieumyślność naruszenia wpływ ma zwłaszcza na stopień społecznej szkodliwości czynu. Jak trafnie przyjął SN, "inny jest w zasadzie stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu sprawcy w wypadku, gdy naruszył on nieumyślnie obowiązujące w ruchu zasady bezpieczeństwa, a inny, wówczas znacznie większy, gdy owe zasady naruszone zostały przez sprawcę umyślnie" [Wyrok SN z dnia 19 października 1976 r. Rw 273/76]. Nadto charakter naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu wpływ będzie mieć także na wymiar kary. Zważyć należy na „konieczność prawidłowego różnicowania represji karnej [...] w zależności od stopnia zawinienia sprawcy (umyślnego czy nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa ruchu), spowodowanych skutków, właściwości osobistych sprawcy, rangi naruszonej zasady, przyczynienia się innych użytkowników dróg do spowodowania wypadku itp. [Uchwała SN, Izba Karne z dnia 28 lutego 1975 r. V KZP 2/74]. W ocenie Sądu niewątpliwie R. L. zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym naruszył nieumyślnie, nie zachował niezbędnego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i nie dostrzegł odpowiednio wcześniej zatrzymujących się przed nim samochodów, w rezultacie nie zdołał zahamować najeżdżając na poprzedzający go pojazd.

Uznając R. L. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych.

Sąd miał na uwadze, iż przestępstwo z art. 177 § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. W realiach niniejszej sprawy Sąd na podstawie art. 37a kk zamiast kary pozbawienia wolności orzekł w stosunku do oskarżonego karę grzywny. Wymierzoną karę należy zatem uznać za względną dla oskarżonego, rodzajowo łagodniejszą od zagrożenia przewidzianego w treści art. 177 § 1 kk.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w treści art. 53 kk.

Na korzyść oskarżonego uwzględniono jego uprzednią niekaralność (dane o karalności – karta 41 zbioru A), nadto średni rozmiar ujemnych następstw popełnionego przezeń przestępstwa, obrażenia K. K. miały charakter umiarkowany, nie zagrażały jej życiu. Na jego korzyść przemawiał także fakt nieumyślnego naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd zgodnie z treścią art. 33 § 3 kk wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Należy wskazać, iż oskarżony R. L. prowadzi działalność gospodarczą uzyskując dochód w wysokości 2000 złotych, na jego utrzymaniu pozostaje jedno dziecko w wieku trzech lat, natomiast pracuje także żona oskarżonego, przy tym R. L. jest właścicielem działki rolnej o powierzchni około 1200 m².

Sąd uznał, że wymierzenie kary grzywny w orzeczonym wymiarze jest współmierne i sprawiedliwe, będzie stanowiło dostateczną dolegliwość dla sprawcy. Nadto odpowiada stopniu jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu wysokość orzeczonej kary powinna spełnić swe cele zapobiegawcze względem sprawcy oraz będzie oddziaływać w ramach społecznej świadomości prawnej, przy tym jest wystarczająco wychowawcza i dotkliwa.

Na mocy art. 46 § 2 kk Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz K. K. nawiązkę w wysokości 10 000 złotych, którą to kwotę w realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną, uznać należało za kwotę odpowiednią. Przy tym pokrzywdzona przed wypadkiem pracowała w charakterze konsultanta oświatowego, po zdarzeniu przez długi okres przebywała na zwolnieniu lekarskim, w związku z prowadzonymi czynnościami zawodowymi znaczną część czasu pracy spędzała kierując pojazdem, wobec doznanych obrażeń kręgosłupa i innych dolegliwości zmuszona była rozwiązać dotychczasowy stosunek pracy (dokumentacja dot. statusu osoby bezrobotnej – k. 33-34, karta wypadku w drodze z i do pracy – k. 35-37).

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 150 zł i obciążył go wydatkami w kwocie 1001,22 zł, na które składają się: koszty opinii biegłych, koszty zapytania o karalność, ryczałt za korespondencję.